

Björn Kuipers

Peter Kuipers Munneke
en Ralph van Raat

Peter Kuipers Munneke laat het koud aanvoelen in de zaal

De immense uitgestrektheid van het gletsjerlandschap. De felle weerkaatsing van het zonlicht. De adembemende stilte. Zo'n veertien jaar geleden, tijdens zijn onderzoek naar gletsjers op Spitsbergen, raakte NOS-weerman en polair meteoroloog Peter Kuipers Munneke gegrepen door 'het poolvirus'. Zijn liefde voor het ijs deelt hij nu met het publiek in een theatercollege. Tussen de verhalen door speelt pianist Ralph van Raat twintigste-eeuwse en hedendaagse muziek met een ijzig karakter. In de concertzaal van Theaters Tilburg zijn zo'n honderd bezoekers op het tweetal afgekomen.

WAAR GAAT HET OVER: Munneke vertelt over zijn reizen naar de Zuidpool, Groenland en Spitsbergen. Daar onderzocht hij in maandenlange afzondering hoe snel een gletsjer zich voortbeweegt en waarom sommige ijskappen veel harder smelten dan andere. Hij lardeert zijn verhaal met anekdotes, bijvoorbeeld over de trekrotjes die hij rond zijn tent spande om ijsberen te verjagen. Munneke legt onder meer uit hoe de polen ooit bedekt raakten met ijs en hoe hard dat ijs nu smelt. Ook de muziekstukken licht hij toe. Bijvoorbeeld 'Des pas sur la neige' van Claude Debussy. Of 'Counting Eskimo Words for Snow', esoterische muziek die componist Anthony Fiumara heeft verrijkt

met geluiden en beelden uit de poolregio.

DECOR: Een piano, een laptop en een groot videoscherm. De strakke witte wanden van de concertzaal worden beschenen met helderblauwe en turquoise lichtpatronen, alsof je middenin een reusachtige ijskap zit. Een rookkanon achter de pianist geeft de illusie van koude nevel.

THEATRALE VORM: Een vertelling met foto's, videobeelden en live muziek.

KOMT DE BOODSCHAP OVER: Ja. Met heldere taal en dito beeldmateriaal praat Munneke het publiek bij over het trieste lot van het ijs. Hij illustreert de opwarming van de aarde zonder dat het drammerig of alarmistisch wordt.

STERKSTE KANT: De synergie tussen verhaal, beeld en muziek. De ijzige kristallen klanken die Van Raat met zijn fabelachtig mooie spel rondstrooit, als brekend glas, versterken Munneke's betoog vol 'coole' plaatjes.

ZWAKSTE KANT: In de zaal is het nogal koud, maar dat kan ook suggestie zijn.

OORDEEL: Een leerzaam college met een bijzonder creatieve vorm. Munneke houdt zijn publiek moeiteloos vast. En de kille, moderne muziek komt tussen de ijspegelbeelden optimaal tot zijn recht.

Sander Becker

★★★★★